

També sóc culpable

'PAÏSOS' I 'CATALANS', TOT JUNT, SÓN
DOS MOTS QUE ARA MATEIX
RESULTEN TÒXICS, PERÒ JO HI CREC
FERMAMENT. DE FET, EM DECLARO
CULPABLE DE COBEJAR
ELS PAÏSOS CATALANS.

Hi ha un bellíssim poema de W.H. Auden, "Musée des Beaux Arts", on el poeta, contemplant la tela de Brueghel *La caiguda d'Ícar*, conclou: "Per exemple, a l'Ícar de Brueghel, com tot dóna l'esquena,/ sense presses, al desastre..." I conclou el poema: "I sense vent va salpar" [el vaixell que apareix a la tela], no sense parlar abans de "un xiquet que queia del cel" (la versió és meva).

Segueix el poema: "el llaurador / pot haver escoltat el xipolleig, el crit de renúncia./ Per a ell, però, no era una manca important: el sol brillava,/ com calia, sobre les blanques cames que desapareixien a l'aigua/ verdosa, i el vaixell, costós i delicat, que podia haver vist/ una cosa sorprenent, un xiquet que queia del cel". Tot plegat ve a tomb no pas perquè recordi la bellíssima obra de Brueghel del museu de Brussel·les (pàtria final de Josep Carner, per cert), ni el meravellós poema audenià, ans per justificar, en certa manera, que no aprofiti l'excel·lent tribuna que és *El Temps* per parlar del desastre de tota mena que són els milers i milers de refugiats cobejosos d'Europa. Ara que ja hi ha sang innocent, metafòricament salpo el vaixell d'un concepte: Països Catalans. Dos mots que, ves per on, ara mateix són tòxics. Segurament perquè el polític que els ha airejat ho fa fet amb una certa grponeria. Anem per parts, però.

Quan als anys vuitanta del segle passat vaig publicar, en una antiga vida meva d'editora, en dos volums, una *Història dels Països Catalans*, magníficament coordinada per l'historiador Albert Balcells, és perquè hi creia, com hi crec ara, en això, els Països Catalans. Aleshores ningú, que recordi, de Salses a Guardamar ni navegant cap a Mallorca, va fer els esgarrips actuals. Un brogit que, passat l'Ebre, no em sorprèn. Sí, però, que em sorprèn

passat Alcanar o instal·lada a Pollença, posem per cas. Per altra banda, quan un ex-alcalde del Principat ens diu ignorants, als qui creiem en els Països Catalans, recordo allò que deia de petita: i tu més! D'ignorant, és clar. A la vegada em pregunto si aquest ex-alcalde, alt com un sant Pau, que diem, no hauria fet millor esmerçant-se tan sols en l'esport. Queda dit. Com m'agradaria, a més a més, que la llei educacional Wert, d'amarga fama, inclogués una pregunta per a tots els polítics: definició de la Corona d'Aragó! Riu-riem força, per cert.

Tot plegat, són pensaments que tinc mentre ploro llàgrimes gens furtives

pel nen sirià mort als braços del seu pare. A la vegada, em pregunto pel sàtrapa també sirià, educat en universitat britànica, amb muller ídem que, com tota dona de sàtrapa, s'ha distingit sempre per robes de marca d'alta gamma. Ni parlar de les imitacions que podria vendre un dissortat top manta sirià per les nostres platges i rambles. No hi ha dubte que la Unió Europea ho ha fet malament, per no dir que ho està fent rematadament malament, però els polítics del món occidental encara més, liderats per Obama i el seu bonisme, que en aquest cas passava per no atacar Assad –opinió compartida pel suposadament metrosexual Hollande– i ell ha atacat els seus propis súbdits. (Hem escoltat més d'un refugiat sirià dient que Assad els elimina, els seus súbdits! I tot segueix igual.)

En conseqüència, em declaro culpable de creure, de cobejar els Països Catalans. Hi afegeixo que fa molts anys que penso que la idea de Països Catalans va ser una víctima del foc amic que va ser la Transició espanyola. Tot just desaparegut el "defuntiño", que deia un meu amic gallec, semblava que anàvem cap als Països Catalans sense pensar en cap moment que des del Principat regiríem unes suposades colònies principals. Aleshores com ara, no tinc cap problema a ser dirigida per un/a valencià/ana o mallorquí/ina, faltaria plus! Com també em sento culpable de sentir-me a casa recordant el gran March a casa i Carner a la Safor o Verdaguer a Pollença i Costa i Llobera al Vallès Occidental, per no parlar de la "mare" de tot escriptor/a en llengua catalana, Isabel de Villena. Tots vull que formin part del meu patrimoni literari, més encara, vital, sense cap excepció. Queda clar?

MARTA
PESSARRODONA